

тѣра въ прилагателнытѣ ѿменѣ по едно ѿ, ср. въ
пѣяно свѣршванье, разсѣдихмы нѣ право, зашѣ въ
сегашніѣтѣ нашѣ ѿзыкъ, може да бѣде ѿ въ ста-
рїѣтѣ ни, не са чїюжтѣ никакѣ въ тѣ ѿменѣ на
країтѣ ѿмѣ дѣе ѿ. Мы ѣдвѣмѣ да са ѣтмѣхнемѣ
ѣтѣ країнытѣ ѣровѣ, коїто ни направиѣх ѿ пра-
вѣтѣ тѣлкова пѣкоствѣ из разлїчнытѣ си гласовѣ,
то пакѣ да закѣчимѣ да пїшемѣ ѣще ѿ по едно
и, на край прилаг. ѿменѣ, вѣзѣ да го ѿзговѣрѣва-
мы; иѣ тогѣва по зарѣвѣ разѣмѣ не трѣбѣва ли
да пїшемѣ жен. ѿ срѣд. родѣ из пѣяно свѣршва-
нье? кѣкто: прѣваѣ, прѣвоѣ, га пїшемѣ: прѣ-
выѿ? По ѣченїѣтѣ нѣка разсѣждѣтѣ натѣтѣкѣ.

Тѣва вѣ до тѣкѣ за ставицытѣ, ѣ колкото за
тѣ дѣмы дѣто си нѣмамѣ, слѣводно мѣжемѣ да
пїшемѣ чїюждѣ, ѣще пѣвѣче, кѣто поглѣднемѣ, че
нїто ѣдинѣ ѣтѣ ѿтащѣнытѣ ѿзыцы на Еврѣпа ѣ
вѣзѣ чїюжда дѣма. Дрѣго, мѣлого дѣми ѿма Бѣл-
гарскї, коїто нашїтѣ прїимѣтѣ за Тѣрскї ѿ ги
мѣнѣтѣ из Рѣскї; кѣкто: занѣѣтѣ, марѣѣзѣ,
ѿщѣѣхѣ, самѣрѣ, чѣршїѣ, пѣтѣка, бо-
дѣѣкѣ, пѣѣчка ѿ др. т. коѣто лѣсно вїжда чѣ-
вѣкѣ, че из чїсто Бѣлгарскї: занѣѣтѣ, ѣтѣ
знѣѣжѣ; марѣѣзѣ, ѣтѣ мразѣ; ѿщѣѣхѣ, ѣтѣ ѿщѣ;
самѣрѣ, ѣтѣ слѣма ѿ т. н. Такѣ ѿ за частї-
цытѣ: понѣже, ѣво, ѣвїѣ, ѣлїко, ѿже, же,